

นโยบายการเงิน Monetary policy

อาจารย์ ดร. ธีดารัตน์ สืบญาติ

นโยบายการเงิน (Monetary policy)

1

- การเพิ่ม หรือลดปริมาณเงินสดสำรอง

2

- การเพิ่มและการลดอัตราดอกเบี้ย

3

- การซื้อหรือขายพันธบัตรรัฐบาล

นโยบายการเงิน

- การใช้นโยบายการเงิน ย่อมขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ใช้ในการศึกษา บริบทในขณะนั้น
- ผู้ว่าธนาคารกลางแห่งประเทศไทยสามารถประกาศใช้ได้ เลยโดยไม่ต้องผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา

ธนาคารแห่งประเทศไทย
BANK OF THAILAND

นโยบายการเงิน

- เป็นเครื่องมือทางการเงินที่ธนาคารกลางพัฒนาขึ้นมา
- เพื่อใช้ใน การควบคุมดูแลปริมาณเงินและทิศทางของอัตราดอกเบี้ย
- เพื่อบรรลุเป้าหมายการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างมีเสถียรภาพ
 - นโยบายการเงินแบบเข้มงวด (**restrictive monetary policy**)
 - นโยบายการเงินแบบผ่อนคลาย (**easy monetary policy**)

ปริมาณเงินมาก

ใช้จ่ายมาก

GDP มาก

ลูกโป่งตึงมาก

ลดปริมาณเงิน

นโยบายการเงิน
แบบเข้มงวด

ปริมาณเงินน้อย

ใช้จ่ายน้อย

GDP น้อย

ลูกโป่งแฟบ

เพิ่มปริมาณเงิน

นโยบายการเงิน
แบบผ่อนคลาย

ลักษณะของนโยบายการเงิน

นโยบายการเงินแบบเข้มงวด

- มีการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ทางการเงินเพื่อทำให้ปริมาณเงิน มีขนาดเล็กลง
- ใช้กับระบบเศรษฐกิจที่มีปัญหาต่างๆ เช่น **ภาวะราคาสินค้าสูงขึ้น** ทำให้ประชาชนมีการใช้จ่ายมากกว่าความสามารถในการผลิตของระบบเศรษฐกิจ
- นโยบายการเงินแบบเข้มงวดนั้นจะมีส่วน **ช่วยลดความร้อนแรงในระบบเศรษฐกิจ**

นโยบายการเงินแบบผ่อนคลาย

- เป็นลักษณะของนโยบายการเงินที่ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจให้มีการฟื้นตัว
- โดยใช้เครื่องมือต่างๆ ทางการเงิน เพื่อทำให้ปริมาณเงินมีขนาดใหญ่ขึ้น
- **มักใช้ในภาวะเศรษฐกิจซบเซา** ซึ่งมีการลงทุน การผลิตและ การใช้จ่ายของประชาชนอยู่ในระดับต่ำ

การดำเนินนโยบายการเงินนั้นจะเน้นเป้าหมาย

เครื่องมือของนโยบายการเงิน

- ในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ ธนาคารกลางหรือเจ้าหน้าที่ทางการเงินของประเทศจะมีการนำเครื่องมือของนโยบายการเงินในลักษณะต่างๆ มาใช้
- ทำให้ปริมาณเงินมีขนาดพอเหมาะกับความเศรษฐกิจในแต่ละช่วงเวลา โดยไม่เกิดความผันผวนมากเกินไป
- ซึ่งเป็นการรักษาเสถียรภาพทางการเงินในระบบเศรษฐกิจของประเทศ

เครื่องมือของนโยบายการเงิน

เครื่องมือที่ใช้ในการควบคุมทางปริมาณ

- 1.1 การซื้อขายหลักทรัพย์รัฐบาลในตลาด (open market operations หรือ OMO)
 - การตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายการเงินของประเทศเป็นหน้าที่สำคัญของธนาคารกลาง
 - โดยธนาคารกลางมีอำนาจในการซื้อขายหลักทรัพย์รัฐบาล

- **1.2 อัตรารับช่วงซื้อลด (rediscount rate)**
- เป็นดอกเบี้ยเงินกู้ที่ธนาคารกลางเก็บล่วงหน้าจากธนาคารพาณิชย์
- เมื่อธนาคารพาณิชย์นำตั๋วที่ธนาคารพาณิชย์รับซื้อลดไปขายลดให้กับธนาคารกลาง
- ซึ่งเมื่อธนาคารพาณิชย์เกิดปัญหาขาดแคลนเงินสดสำรอง
- อาจมีการแก้ปัญหาโดยใช้วิธีการต่างๆ
 - เช่น การลดการขยายสินเชื่อ
 - การขายหลักทรัพย์ในตลาดเพื่อเพิ่มเงินสดสำรอง
 - การขอกู้จากธนาคารพาณิชย์ด้วยกัน
 - การขอกู้ยืมจากธนาคารกลาง
- โดยธนาคารกลางสามารถเพิ่มหรือลดอัตรารับช่วงซื้อลด เพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินได้ โดยหากธนาคารกลางลดอัตรารับช่วงซื้อลดลงก็จะส่งผลให้ธนาคารพาณิชย์สามารถกู้ยืมได้มากขึ้น
- ดังนั้นเงินสดสำรองจึงเพิ่มขึ้นทำให้ธนาคารพาณิชย์สามารถขยายสินเชื่อได้มากขึ้นและปริมาณเงินเพิ่มสูงขึ้น ธนาคารกลางลดอัตรารับช่วงซื้อลดแสดงว่าภาวะเศรษฐกิจของประเทศกำลังเผชิญกับภาวะเงินฝืดธนาคารกลางจึงจำเป็นที่จะต้องดำเนินนโยบายเพิ่ม การขยายตัวของสินเชื่อ

- อัตราดอกเบี้ยมาตรฐาน (**bank rate**)
- เป็นอัตราดอกเบี้ยที่ธนาคารกลางคิดจากธนาคารพาณิชย์
- ซึ่งโดยปกติเป็นการก้ำกั้มโดยมีหลักทรัพย์รัฐบาลค้ำประกัน
- โดยธนาคารกลาง จะทำหน้าที่เป็นนายธนาคารของธนาคารพาณิชย์

- อัตราเงินสำรองที่ต้องดำรง (**legal reserve ratio**)
- การที่ธนาคารพาณิชย์ จะสามารถสร้างเงินฝากได้มากน้อยเพียงใดนั้น จะขึ้นอยู่กับเงินสำรองส่วนเกินที่ธนาคารพาณิชย์มีอยู่และอัตราเงินสำรองตามกฎหมายที่ต้องดำรง
- ซึ่งอัตราเงินสำรองตามกฎหมายนั้นเป็นเครื่องมือสำคัญที่ธนาคารกลางมีอำนาจในการกำหนดและเปลี่ยนแปลงการกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ต้องสำรองเงินตามกฎหมายนั้นเป็นเงื่อนไขที่ธนาคารพาณิชย์ต้องฝากเงินสำรองนี้ไว้กับธนาคารกลาง โดยไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนแต่อย่างใด

- 2. **การควบคุมทางคุณภาพหรือด้วยวิธีเลือกสรร**
- คือการใช้วิธีการจำกัดการให้กู้ของผู้ให้กู้ยืมโดยตรง
- ซึ่งจะไม่คำนึงว่าธนาคารพาณิชย์ จะมีเงินสดสำรองอยู่ในปริมาณมากน้อยเพียงใด
- โดยธนาคารกลางจะมีการวางเงื่อนไขในการจำกัดเฉพาะเครดิตบางชนิด

- **การชักชวนธนาคารพาณิชย์ให้ปฏิบัติตาม**
- เป็นวิธีการที่ธนาคารกลาง ขอความร่วมมือให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติตามใดอย่างหนึ่ง
- เพื่อให้มีความสอดคล้องกับนโยบายโดยส่วนรวมของประเทศ
- โดยอาจใช้เครื่องมือที่ไม่เป็นทางการ
- โดยการใช่วิธีขอความร่วมมือให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติตามนโยบายของธนาคารกลาง ผู้บริหารหรือเจ้าหน้าที่ของธนาคารกลางอาจพบปะพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงของธนาคารพาณิชย์และทำการขอความร่วมมือให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติตามนโยบายบางประการที่ธนาคารกลางมีความเห็นว่าเหมาะสม

การดำเนินนโยบายการเงิน

- กลยุทธ์การบริหารนโยบายการเงินที่ธนาคารกลางสามารถเลือกใช้เพื่อควบคุมหรือลดความร้อนแรงของระดับราคา
- ซึ่งถือเป็นเป้าหมายหลักที่สำคัญมากที่สุดเป้าหมายหนึ่งของการดำเนินนโยบายการเงิน ประกอบด้วย 4 แนวทางหลัก ได้แก่

ระบบผูกโยงค่าเงินในประเทศ ไว้กับเงินตราต่างประเทศ

- เป็นกรอบที่ให้ความสำคัญกับการมุ่งเน้นที่จะรักษาอัตราแลกเปลี่ยน ณ ระดับหนึ่ง

- ระบบที่มีได้มีการพึ่งพิงตัวแปรใด/ตัวแปรหนึ่งเป็นหลักอย่างแข็งขัน เพื่อเป็นเครื่องชี้ทางการเงิน แต่มักอาศัยการปรับเปลี่ยนแนวนโยบายการเงินไปตามสถานการณ์เป็นส่วนใหญ่ ระบบที่มีได้มีการพึ่งพิงตัวแปรใด/ตัวแปรหนึ่งเป็นหลักอย่างแข็งขัน เพื่อเป็นเครื่องชี้ทางการเงิน แต่มักอาศัยการปรับเปลี่ยนแนวนโยบายการเงินไปตามสถานการณ์เป็นส่วนใหญ่

ระบบ monetary targeting

- เป็นกรอบที่มุ่งเน้นที่จะรักษาระดับปริมาณเงิน หรือฐานเงิน

ระบบ Inflation Targeting

- มุ่งดำเนินนโยบายการเงินเพื่อให้ได้เป้าหมายชั้นสุดท้าย คืออัตราเงินเฟ้อโดยตรง ในขณะที่ปล่อยเป้าหมายระดับกลางเป็นกลไกรักษาสมดุล และปรับเข้าสู่เป้าหมาย ในขณะที่เป้าหมายอื่นๆ มุ่งกำหนดเป้าหมายไปยังเป้าหมายระดับกลาง เช่น อัตราแลกเปลี่ยน ปริมาณเงิน หรือฐานเงิน เพื่อส่งผ่านไปยังระดับอัตราเงินเฟ้อ

รูปแบบของการดำเนินนโยบายการเงิน

- กระบวนการส่งผ่านนโยบายการเงินภายใต้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัวก่อน เพื่อจะได้มีความเข้าใจในความหมายของนโยบายการเงินในส่วนที่เป็นนโยบายการเงินในประเทศ และนโยบายการเงินด้านต่างประเทศเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขั้นสุดท้าย ที่สำคัญคือ ผลผลิต และระดับราคา
- การดำเนินนโยบายการเงินแบบผ่อนคลายเป็นภายใต้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัวนั้น จะมีผลให้อัตราดอกเบี้ยลดลงซึ่งจะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจผ่านการลงทุนและการบริโภค และจะมีผลต่อความต้องการสินค้าและบริการ และระดับราคาสินค้าในประเทศ เรียกได้ว่าเป็น **นโยบายการเงินในประเทศ**

- การใช้นโยบายการเงินแบบผ่อนคลายนี้อาจจะมีผลให้ค่าเงินอ่อนลงซึ่งช่วยกระตุ้นการส่งออกและชะลอการนำเข้า ซึ่งจะมีผลต่อความต้องการสินค้าและบริการ และระดับราคาสินค้าในประเทศได้ ซึ่งช่องทางนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นนโยบายการเงินด้านต่างประเทศ
- นอกจากนี้อัตราแลกเปลี่ยนยังมีผลโดยตรงต่อระดับราคาในประเทศผ่านทางด้านราคาสินค้านำเข้า
- สำหรับรูปแบบการดำเนินนโยบายการเงินในประเทศต่างๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้นจะมีข้อแตกต่างสำคัญอยู่ที่ตัวแปรธนาคารกลางต้องการจะควบคุม (**policy anchor**) เพื่อกำหนดและส่งผลสัญญาณทิศทางการนโยบายการเงิน ซึ่งจะมีประเด็นสำคัญ 3 เรื่องที่ต้องพิจารณา คือ (1) จะใช้ตัวแปรใดเป็นหมายของนโยบาย (2) มีประกาศเป้าหมายของตัวแปรนั้นล่วงหน้าหรือไม่ และ (3) มีการยึดมั่นต่อตัวแปรนั้นมากน้อยเพียงใด

การตั้งเป้าหมายปริมาณเงิน (monetary targeting)

- การกำหนดเป้าหมายปริมาณเงิน เพื่อใช้ประโยชน์ในการบรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจ
- เป็นแนวความคิดที่ได้รับความนิยมอย่างมากในบรรดาธนาคารกลางของกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมชั้นนำของโลก 7 ประเทศ (G-7)
- โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปลายทศวรรษที่ 60 ต่อเนื่องถึงช่วงต้นทศวรรษที่ 70 ซึ่งเป็นช่วงที่ระบบเศรษฐกิจของโลกประสบปัญหาเงินเฟ้อที่รุนแรง

- ธนาคารกลางของกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมเหล่านั้นจึงได้อาศัยการกำหนดเป้าหมายทางการเงินเพื่อประโยชน์ในการบรรลุเป้าหมายขั้นสุดท้ายทางเศรษฐกิจ ทั้งทางด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และเสถียรภาพทางด้านราคา
- โดยพยายามกำหนดให้ตัวแปรปริมาณเงินรวมขยายตัวได้ไม่เกินระดับที่ทางการได้ตั้งไว้ โดยที่ตัวแปรปริมาณเงินรวมดังกล่าวอาจจะเป็นตัวแปรมวลรวมทางการเงินตามความหมายแคบ (**M1**) หรือตามความหมายกว้าง (**M2**)

การดำเนินนโยบายของประเทศไทย

- ในช่วงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2540 ประเทศไทยได้ผูกค่าเงินบาทไว้กับตะกร้าเงิน (basket-peg exchange rate system) โดยมีทุนรักษาระดับราคาอัตราแลกเปลี่ยน (exchange equalization fund: EEF)
- กำหนดค่าเงินบาท/ดอลลาร์สหรัฐฯ โดยผูกกับการเปลี่ยนแปลงค่าเงินสกุลหลักและสกุลเงินในภูมิภาคซึ่งน้ำหนักส่วนใหญ่จะอยู่ที่ดอลลาร์สหรัฐฯ ทุนรักษาระดับอัตราแลกเปลี่ยนจะคำนวณ หาอัตราแลกเปลี่ยน บาท/ดอลลาร์สหรัฐฯ
- ทุกเช้าวันทำการและจะประกาศอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นอัตรากลาง โดยทุนรักษาระดับฯ จะรับซื้อและขายดอลลาร์สหรัฐฯ กับธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ไม่จำกัดจำนวน และจะซื้อและขายเงินดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อธนาคารแห่งประเทศไทยตามอัตราต้นทุน

- ทำให้อัตราแลกเปลี่ยนบาท/ดอลลาร์สหรัฐฯ ในตลาดจึงอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับอัตรากลางมาก และการที่น้ำหนักของดอลลาร์สหรัฐฯ มีสูงจึงทำให้อัตราแลกเปลี่ยนบาท/ดอลลาร์สหรัฐฯ ค่อนข้างคงที่
- โดยภายใต้กรอบที่มีเป้าหมายอัตราแลกเปลี่ยนนี้ ทำให้ประสิทธิภาพของนโยบายการเงินเป็นที่น่าสงสัย เนื่องจากจะมีเงินทุนไหลเข้าและออกเพื่อตอบสนององการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์และอุปทานของปริมาณเงินได้ตลอดเวลา โดยไม่มีความเสี่ยงต่ออัตราแลกเปลี่ยน

- จะเห็นได้ว่าในอดีตการดำเนินนโยบายการเงินของประเทศไทยค่อนข้างมีขีดจำกัด
- โดยเฉพาะในช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 ที่มีเงินทุนไหลเข้าประเทศเป็นจำนวนมากดังที่ได้กล่าวมาแล้ว
- ในช่วงดังกล่าวประเทศไทยได้ดำเนินนโยบายการเงินเพื่อรักษาเสถียรภาพทางด้านราคา และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ โดยมีอัตราแลกเปลี่ยนเป็นหลักยึดในการดำเนินนโยบายการเงินธนาคารแห่งประเทศไทย ได้ใช้เครื่องมือหลายตัวในการดูแลเงินเฟ้อขึ้นด้านการเงิน
- อาทิ อัตราดอกเบี้ยระยะสั้น เงินสำรองของธนาคารพาณิชย์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทย ปริมาณเงิน และสินเชื่อ
- หากเครื่องมือใดมีการเปลี่ยนแปลงไปจากระดับที่คาดการณ์ธนาคารจะใช้เครื่องมือในตลาดเงินหรือมาตรการปรับเครื่องมือต่างๆ เพื่อให้ได้เป้าหมายทางเศรษฐกิจที่ต้องการ

สรุป

- นโยบายการเงิน (Monetary policy)
- นโยบายที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือทางการเงิน ได้แก่
 - ปริมาณเงิน (Money supply)
 - อัตราแลกเปลี่ยน (Exchange rate)
 - และอัตราดอกเบี้ย (Interest rate)
- ทำโดยการปรับลด-เพิ่มปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจที่จะมีผลต่อการกำหนดทิศทางของอัตราแลกเปลี่ยนให้แข็งค่าหรืออ่อนค่า
- และการปรับลด-เพิ่มของอัตราดอกเบี้ย ซึ่งเป็นหน้าที่ของธนาคารกลาง หรือธนาคารแห่งประเทศไทยในการกำหนดทิศทางของการดำเนินนโยบายการเงิน

- ธนาคารกลางทั่วโลกที่ต่างก็ดำเนินนโยบายการเงินโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน
 - ในยามที่เศรษฐกิจซบเซา หรือตกต่ำ มีคนว่างงานจำนวนมาก การดำเนินนโยบายการเงินแบบขยายตัว ก็จะช่วยสนับสนุนให้เศรษฐกิจปรับตัวดีขึ้นได้
 - ขณะที่หากเกิดภาวะเงินเฟ้อสูง ๆ อันเนื่องมาจากขยายตัวของเศรษฐกิจที่สูงเกินไป จนการผลิตมีมากกว่าความต้องการบริโภคที่แท้จริง
- ซึ่งอาจส่งผลเสียต่อเศรษฐกิจได้ในอนาคต เพราะสินค้าที่ผลิตมากเกินไป อาจจะขายไม่ออก
- ในเวลาต่อมา นโยบายการเงินก็จะดำเนินไปในแนวทางที่ตึงตัวขึ้นหรือหดตัว เพื่อลดความร้อนแรงของภาวะเศรษฐกิจดังกล่าว

นโยบายการเงินแบบขยายตัว (Expansionary monetary policy)

- การเปลี่ยนแปลงอัตราเงินสดสำรองที่ต้องดำรง (Reserve ratio) ของธนาคารพาณิชย์
- ซึ่งหมายถึง เงินฝากที่ธนาคารพาณิชย์ต้องฝากไว้กับธนาคารกลาง ซึ่งอาจกำหนดไว้ที่ร้อยละ 6 ซึ่งหมายถึงว่าหากธนาคารพาณิชย์รับเงินฝากจากประชาชนมา 100 บาท ธนาคารพาณิชย์จำเป็นต้องฝากเงินสดสำรอง (Required reserve) ไว้ที่ธนาคารกลาง 6 บาท และเหลือเงินสดสำรองส่วนเกิน (Excess reserve) เพื่อปล่อยกู้ หรือลงทุนแสวงหากำไรอีก 94 บาท เป็นต้น

- ซึ่งหากมีการปรับลดอัตราเงินสดสำรองเหลือร้อยละ 3 ก็จะทำให้ธนาคารพาณิชย์มีเงินสดสำรองส่วนเกินเพื่อปล่อยกู้ให้กับประชาชนเพิ่มขึ้นเป็น 97 บาท เป็นต้น
- ซึ่งเมื่อธนาคารพาณิชย์มีเงินสดสำรองส่วนเกินมากขึ้น และกลไกการปล่อยสินเชื่อทำได้เต็มที่ จะทำให้การบริโภคและการลงทุนปรับสูงขึ้น การจ้างงานก็ปรับสูงขึ้น และทำให้เศรษฐกิจโดยรวมขยายตัวได้

- **การซื้อขายหลักทรัพย์ หรือพันธบัตรของธนาคารกลางกับภาคเอกชน (Open market operation)** การดำเนินนโยบายการเงินแบบขยายตัว ธนาคารกลางจะซื้อหลักทรัพย์จากภาคเอกชน เพื่อปล่อยเม็ดเงินเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ ทำให้ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจมีมากขึ้น ซึ่งจะสนับสนุนให้เกิดการบริโภค การลงทุน และทำให้เศรษฐกิจขยายตัวต่อไป
- **การเปลี่ยนแปลงอัตราซื้อลด (Discount rate)** คือ การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่ธนาคารกลางคิดจากธนาคารพาณิชย์ การดำเนินนโยบายการเงินแบบขยายตัวจะทำโดยการปรับลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืม ซึ่งจะมีผลทำให้เงินสุดสำรองของธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้น และทำให้ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น
- **การขอความร่วมมือให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติตาม (Moral suasion)** เช่น การขอให้ธนาคารพาณิชย์ปล่อยสินเชื่อให้กับกิจกรรมทางเศรษฐกิจบางประเภทที่มีความสำคัญ เช่น ธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก (SMEs) เป็นต้น

นโยบายการเงินแบบหดตัว (Contractionary monetary policy)

- ทำได้โดยการลดปริมาณเงิน ผ่านช่องทางการเพิ่มอัตราเงินสดสำรอง การขายหลักทรัพย์ให้แก่ภาคเอกชน และการเพิ่มอัตราซื้อลด
- ซึ่งจะเป็นการดูดเงินออกจากระบบเศรษฐกิจ ซึ่งธนาคารกลางมักจะเลือกทำในยามที่ประเมินว่าเศรษฐกิจอาจจะร้อนแรงเกินไปจนอาจเกิดผลเสียตามมาในภายหลัง
- เช่นในช่วงที่เกิดฟองสบู่ในตลาดที่อยู่อาศัย หรือในช่วงที่เกิดภาวะเงินเฟ้อสูงๆ ในประเทศ เป็นต้น

- ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินนโยบายการเงินหรือการคลัง ต่างก็มีวัตถุประสงค์เดียวกันคือ การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน คอยแตะเบรกเวลาที่เศรษฐกิจร้อนแรงเกินไป หรือคอยเสริมในเวลาที่เศรษฐกิจอยู่ในช่วงขาลง ดังนั้น หากไม่สอดคล้องกัน
- การดำเนินนโยบายทั้งการเงินและการคลัง จะช่วยให้เราประเมินได้ว่า ในภาวะเศรษฐกิจแบบใด นโยบายการเงินและการคลังควรจะดำเนินไปอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้เราสามารถประเมินได้ว่าทิศทางของภาวะเศรษฐกิจในอนาคตจะเป็นอย่างไร เพื่อประโยชน์ในการปรับตัวของเราทั้งในการวางแผนเพื่อการบริโภคและการลงทุนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในภาวะเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นได้อย่างทันที่

การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ

